

Pretty Little Liars 4

SARA SHEPARD

PRETTY
LITTLE
LIARS 4

WAARHEID

Vertaald door Willeke Lempens

moon

Eerste druk 2009

Vierde druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Unbelievable*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2008

© Sara Shepard, 2008

© Vertaling uit het Engels: Willeke Lempens, 2009

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2009

Key Artwork © 2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3605 5

ISBN 978 90 443 3752 5 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Lanie, Les, Josh en Sara

Niemand kan erg lang een masker dragen.
Lucius Annaeus Seneca

ZO RED JE EEN LEVEN

Heb jij ooit willen teruggaan in de tijd om je fouten ongedaan te maken? Als je toen geen clownsgezicht had getekend op de Bratz-pop die je beste vriendin voor haar achtste verjaardag had gekregen, had zij jou niet gedumpte voor dat nieuwe meisje uit Boston. En in de derde klas van de middelbare school had je nooit gespijbeld van voetbaltraining om naar het strand te gaan, als je had geweten dat de coach je daarna voor de rest van het seizoen op de reservebank zou laten zitten. Als je die paar verkeerde keuzes niet had gemaakt, had je ex-BV (beste vriendin) jónú misschien dat extra eerste-rij-kaartje voor de modeshow van Marc Jacobs gegeven. Of was je nu keeper van het nationale damesvoetbalteam, met een Nike-contract en een strandhuis in Nice... en kon je je mengen tussen de jetset van de Middellandse Zee, in plaats van deze bij de aardrijkskundeles op de kaart te moeten opzoeken.

In Rosewood is gefantaseer over het omkeren van het lot net zo gewoon als dat meiden er voor hun dertiende verjaardag een Tiffany-hartje krijgen. En vier ex-BV's zouden er alles voor overhebben om te kunnen terugreizen in de tijd en de boel recht te trekken. Maar stel dat dit werkelijk mogelijk was? Zouden ze hun vijfde beste vriendin dan in leven kunnen houden... of maakt haar tragedie nu eenmaal deel uit van hun eigen lotsbestemming?

Soms omvat het verleden meer vragen dan antwoorden. En in Rosewood is niets ooit wat het lijkt.

‘Ze flipt helemaal als ik het haar vertel,’ zei Spencer Hastings tegen haar vriendinnen Hanna Marin, Emily Fields en Aria Montgomery. Ze trok aan haar zeegroene veter-T-shirt en drukte op de deurbel van de familie DiLaurentis.

‘Waarom mag jij het haar eigenlijk vertellen?’ vroeg Hanna, terwijl ze van de verandatrap op de stoep sprong en weer terug. Vanaf het moment dat Alison, de vijfde hartsvriendin, haar had gezegd dat alleen actieve meiden dun bleven, had Hanna zoveel mogelijk extra bewegingen gemaakt.

‘Misschien moeten we het haar allemaal tegelijk vertellen,’ opperde Aria, krabbend aan de neptattoo – een libel – die ze ter hoogte van haar sleutelbeen had geplakt.

‘Ja, dát is leuk!’ Emily duwde haar recht afgeknipte, roodblonde haar achter haar oren. ‘Dan doen we een dansje en roepen op het eind: ‘ta-dááááá!’

‘Echt niet!’ Spencer rechtte haar schouders. ‘Het is mijn woon-schuur, dus mag ik het haar vertellen.’ Ze drukte nog eens op de bel.

Terwijl ze stonden te wachten, luisterden de meiden naar het gebrom van de tuinlieden die bij de burens, Spencers ouders, de heg stonden te snoeien en het *pok-pak* van de Fairfield-tweeling, die twee huizen verderop op de baan in hun achtertuin stond te tennissen. De lucht rook naar seringens, pasgemaaid gras en Neutrogena-zonnebrandcrème. Het was een typisch idyllisch Rosewood-moment: alles in dit stadje was mooi – inclusief zijn geluiden, geuren én inwoners. De meiden woonden hier al bijna hun hele leven en vonden dat ze boften om deel te mogen uitmaken van zo’n bijzondere plek.

Het meest hielden ze van de zomers van Rosewood. Morgenochtend, na hun laatste brugklasexamen op Rosewood Day, de school die ze allemaal bezochten, zouden ze deelnemen aan de jaarlijkse ceremonie rond de diploma-uitreiking. Een voor een

zou directeur Appleton de namen van alle leerlingen opnoemen – van de kleuterschool tot en met de vijfde klas van de middelbare school – waarna iedereen een speldje van 24 karaat goud kreeg: de meisjes een gardenia, de jongens een hoefijzer. Daarna werden ze vrijgelaten, voor tien glorieuze weken van bruin bakken, barbecues, boottochtjes en winkeltrips naar Philly en New York. Ze konden haast niet wachten!

Maar de diploma-uitreiking was niet de belangrijkste overgangsceremonie voor Ali, Aria, Spencer, Emily en Hanna. De zomer begon voor hen pas echt morgenavond: met een slaapfeest ter ere van het eind van de brugklas. En nu hadden ze een verrassing voor Ali, die de aftrap van deze zomer nog eens extra bijzonder zou maken.

Toen de voordeur eindelijk openzwaaide, stond Ali's moeder voor hen, in een korte lichtroze wikkellijurk die haar lange, gespierde en gebruinde benen goed deed uitkomen. 'O, hallo meiden,' zei ze koeltjes.

'Is Ali thuis?' vroeg Spencer.

'Ze zit op haar kamer, geloof ik.' Mevrouw DiLaurentis deed een stap opzij. 'Ga maar naar boven.'

Spencer leidde de groep door de gang. Haar witte plooirokje zwaaide heen en weer, haar asblonde vlecht stuitte op haar rug. De meiden hielden van Ali's huis: het rook net als Ali naar vanille en wasverzachter. En overal hingen mondaine foto's van de vele reizen die de familie DiLaurentis had gemaakt: naar Parijs, Lissabon, het Comomeer. En veel foto's van Ali en haar broer Jason, vanaf de basisschool. De meiden waren vooral dol op een foto van Ali in groep vier, in een knalroze vest dat haar hele gezicht deed stralen. Zij woonde toen nog in Connecticut en op haar oude school was het, anders dan op Rosewood Day, niet verplicht om op je jaarboefoto zo'n saaie blauwe blazer te dragen. Als achtjarige was Ali al onweerstaanbaar: helderblauwe ogen, hartvormig gezichtje, schattige kuiltjes in haar wangen en die ondeugende en tegelijkertijd innemende blik die het je onmogelijk maakte lang kwaad op haar te blijven.

Spencer voelde even aan de rechterbenedenhoek van hun lievelingsfoto: zij en haar vriendinnen vorig jaar juli, kamperend in het Pocono-gebergte. Ze stonden naast een gigantische kano, kletsnat van het troebele water van het meer, van oor tot oor te grijnzen – zo vrolijk als vijf twaalfjarige hartsvriendinnen maar zijn kunnen. Aria legde haar hand op die van Spencer, waarna Emily de hare erop legde en Hanna zich als laatste aan het verbond toevoegde. Ze sloten heel even hun ogen, maakten een zoemgeluidje en lieten elkaar toen weer los. Ze waren met dit ritueel begonnen nadat deze foto net was opgehangen als aandenken aan hun eerste zomer als beste vriendinnen. En ze konden er nog steeds niet over uit dat Ali – het populairste meisje van heel Rosewood Day – hén had gekozen in haar kring van vertrouwelingen. Het voelde een beetje alsof je een Siamese tweeling was, waarvan de ander een beroemdheid uit de A-categorie was.

Maar dat bekennen zou stom zijn. Zeker nu.

Ze liepen langs de woonkamer en zagen twee toga's aan de klink van een van de tuindeuren hangen. De witte was voor Ali en de officiële uitziende koningsblauwe voor haar broer Jason, die in het najaar naar Yale ging. De meiden grepen elkaar bij de hand, opgetogen dat ook zij straks zo'n toga met baret aan mochten, zoals alle afgestudeerden van Rosewood Day sinds de oprichting van de school in 1897. Toen pas zagen ze iets bewegen in de woonkamer. Op de leren loveseat zat Jason uitdrukkingloos naar CNN te kijken.

'Ha, die Jason!' riep Spencer, terwijl ze naar hem zwaaide. 'Ben je ook zo hyper over morgen?'

Jason keek hen aan. Hij was een soort mannelijke versie van Ali, met zijn goudblonde haar en verrukkelijke blauwe ogen. Hij lachte schamper en draaide zich toen zonder iets te zeggen terug naar de tv.

'O-kééé...' bromden de meiden in koor. Jason hād zijn grappige kanten. Zo waren hij en zijn vrienden de uitvinders van het 'Net-Niet'-spel, dat de meiden voor eigen gebruik hadden overgeno-

men en in grote lijnen inhiel dat ze suffiger meiden recht in hun gezicht voor schut zetten. Maar Jason had ook zijn eigenaardigheden. Ali noemde het altijd zijn Elliott Smith-buien, naar die sombere singer-songwriter op wie hij zo dol was. Alleen had Jason vandaag absoluut geen reden om somber te zijn: morgen rond deze tijd zat hij in het vliegtuig naar Costa Rica, om er een zomer lang les te geven in wildwaterkajakken. Ach gut...

‘Ook goed,’ zei Aria schouderophalend, waarop de meiden zich omdraaiden en de trap op renden, naar Ali’s kamer. Op de overloop zagen ze dat Ali’s slaapkamerdeur dichtzat. Spencer fronste haar voorhoofd, Emily hield haar hoofd schuin. Binnen hoorden ze Ali giechelen.

Hanna duwde voorzichtig tegen de deur. Ali zat met haar rug naar hen toe. Ze had een paardenstaart hoog op haar hoofd en haar gestreepte zijden haltertopje was met een perfecte strik in haar nek vastgemaakt. Ze keek naar een opengeslagen notitieboek op haar schoot en leek helemaal van de wereld.

Pas toen Spencer haar keel schraapte, draaide ze zich vliegensvlug en duidelijk geschrokken om. ‘Hé jongens!’ riep ze uit. ‘Hoe is-ie?’

‘Best.’ Hanna wees naar het notitieboek. ‘Wat is dat?’

Ali klapte het ding gauw dicht. ‘O, niks.’

Ineens voelden de meiden dat er iemand achter hen stond. Mevrouw DiLaurentis perste zich langs hen heen en beende haar dochters slaapkamer binnen. ‘We moeten praten,’ zei ze kortaf tegen Ali. Ze klonk gespannen.

‘Maar mam...’ protesteerde Ali.

‘Nú.’

De meiden keken elkaar aan. Oei, dat was mevrouw DiLaurentis’ ik-heb-een-appeltje-met-jou-te-schillen-stem! Die hoorden ze niet zo vaak.

Ali’s moeder keek hen aan. ‘Wachten jullie even buiten?’

‘Het duurt niet lang,’ zei Ali vlug, hun een verontschuldigende glimlach toewerpend. ‘Ik ben zo beneden.’

Hanna bleef even verward staan; Spencer knipperde een paar

maal met haar ogen en probeerde te zien wat voor boekje Ali vasthad. Mevrouw DiLaurentis trok één wenkbrauw op. ‘Kom meiden, wegwezen!’

Ze slikten alle vier hoorbaar en liepen toen achter elkaar de trap weer af.

Eenmaal op de veranda, die helemaal rondom het huis liep, namen ze hun gebruikelijke plaats aan de grote langwerpige tuintafel van de familie DiLaurentis in: Spencer aan de ene kant, Aria, Emily en Hanna aan de zijkant. Ali zat altijd aan het hoofd van de tafel, naast haar vaders stenen vogelbad. Even keken ze naar een paar kardinaalvogeltjes die in het koude, heldere water speelden. Toen een blauwe gaai zich bij ze probeerde te voegen, begonnen ze luid te krijsen en joegen hem weg. Vogels leken al net zo graag kliekjes te vormen als meiden.

‘Goh, dat was best raar, daarnet,’ fluisterde Aria.

‘Denk je dat Ali in de problemen zit?’ fluisterde Hanna terug. ‘Wat als ze huisarrest krijgt en niet naar het slaapfeest mag?’

‘Waarom zou ze in de problemen zitten? Ze heeft toch niks verkeerd gedaan?’ fluisterde Emily, die het altijd voor Ali opnam – zo vaak zelfs dat de meiden haar soms Killer noemden: Ali’s persoonlijke pitbull.

‘Nee, niet dat wij weten...’ bromde Spencer haast onhoorbaar.

Op dat moment gooide mevrouw DiLaurentis de dubbele tuindeuren open en beende het gazon over. ‘Even checken of jullie wel de juiste afmetingen hebben,’ riep ze naar de bouwvakkers, die lui op een enorme bulldozer achter in de tuin zaten. De familie DiLaurentis liet er een gigantisch prieel voor tuinfeesten bouwen. Ali had de meiden al eens verteld hoe overspannen haar moeder over dit project deed, ook al waren ze nog maar in het stadium van het graven van het gat voor de fundering. Mevrouw DiLaurentis liep op de bouwvakkers af en begon hen streng toe te spreken. De diamant in haar trouwring glinsterde in de zon terwijl ze als een bezetene met haar armen zwaaide. De meiden keken elkaar aan: de preek van Ali’s moeder had inderdaad niet lang geduurd.

‘Jongens?’

Ali stond aan de rand van de veranda. Ze had haar haltertopje verwisseld voor een verschoten blauw Abercrombie-shirt en keek enigszins beduusd. ‘Eh, hoi...’

Spencer stond op. ‘Waar heeft ze je voor gepakt?’

Ali’s ogen schoten van links naar rechts.

‘Zeg... heb jij je soms zónder ons in de nesten gewerkt?’ riep Aria, terwijl ze het als een grapje probeerde te laten klinken. ‘Hé, waarom heb je je eigenlijk omgekleed? Dat topje van net stond juist zo leuk.’

Ali was er nog steeds niet helemaal bij en leek zelfs een beetje van streek. Emily kwam half overeind. ‘Wil je soms dat wij... weggaan?’ Haar stem droop van de onzekerheid. De anderen keken Ali nerveus aan: was dát wat ze wilde?

Ali draaide haar blauwe gevlochten armband drie keer rond haar pols. Toen stapte ze de veranda op en ging op haar vaste plek zitten. ‘Natuurlijk niet! Mijn moeder was gewoon kwaad op me, omdat ik... omdat ik mijn hockeykleren weer eens bij haar fijne wasgoed had gegooid.’ Ze haalde haar schouders op en rolde schaaapachtig met haar ogen.

Emily stak haar onderlip naar voren. Een volle seconde ging voorbij. ‘Was ze dáárom zo kwaad op je?’

Ali trok haar wenkbrauwen op. ‘Ach, je kent mijn moeder, Em. Die is nog analer gericht dan Spencer,’ zei ze gniffelend.

Spencer schonk Ali een boze blik; Emily trok haar duim door een van de groeven in de teakhouten tafel.

‘Maar... geen nood, meisjes: ik heb geen huisarrest gekregen of zoiets.’ Ali drukte haar handpalmen tegen elkaar. ‘Ons slaapspektakel kan precies zoals gepland doorgaan!’

Ze zuchtten alle vier van opluchting. Langzaam begon die vreemde, ongemakkelijke sfeer te verdwijnen. Alleen hadden ze ieder voor zich het merkwaardige gevoel dat Ali iets voor hen verzwegen – wat beslist niet de eerste keer zou zijn. Het ene moment waren ze beste vriendinnen; het andere dwaalde Ali bij hen vandaan, pleegde heimelijke telefoontjes, verstuurde geheime

whatsappjes... Ze zouden toch alles delen? Zij hadden dat allemaal meer dan genoeg gedaan: ze hadden Ali geheimen verklapt die niemand, maar dan ook niemand anders kende. En dan was er natuurlijk ook nog Het Grote Geheim dat ze met zijn allen deelden, over Jenna Cavanaugh; het geheim dat ze elkaar hadden gezworen mee te nemen in hun graf.

‘Over dat slaapspektakel gesproken... ik heb giganieuws,’ zei Spencer, hun gedachten onderbrekend. ‘Raad eens waar we het gaan houden?’

‘Nou?’ Ali leunde op een elleboog naar voren en veranderde heel langzaam weer in zichzelf.

‘In Melissa’s woonschuur!’ riep Spencer triomfantelijk uit. Melissa was Spencers oudere zus. Hun ouders hadden de schuur in hun achtertuin laten opknappen, waarna Melissa hem tijdens haar highschooltijd als privéoptrekje had mogen gebruiken. Zodra ze er oud genoeg voor was, kreeg Spencer hetzelfde privilege.

‘Gaaf!’ juichte Ali. ‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

‘Nou, Melissa vliegt morgenavond meteen na de diploma-uitreiking naar Praag,’ antwoordde Spencer. ‘Van mijn ouders mogen wij dan in de woonschuur – op voorwaarde dat alles weer is opgeruimd als Melissa terugkomt.’

‘Te gek.’ Ali leunde achterover, haar handen ineengevlochten achter haar hoofd. Toen richtte haar blik zich opeens op iets een eindje links van de bouwvakkers. Daar sjokte Melissa door de buurtuin, haar houding stijfjes en net. Een witte afstudeertoga bungelde aan een hanger in haar hand, over haar schouder hing een koningsblauwe Rosewood Day-afscheidsmantel.

Spencer gromde. ‘Ze doet zó moeilijk over die afscheidsrede,’ fluisterde ze. ‘Ze heeft zelfs al eens tegen me gezegd dat ik blij mag zijn dat Andrew Campbell waarschijnlijk degene is die hem mag uitspreken als wij in ons laatste jaar zitten en niet ik... omdat het zo’n “Enorme Eer en Verantwoordelijkheid” is...’ Iedereen wist dat Spencer en haar zus elkaar haatten: bijna elke dag kwam ze wel met een nieuw verhaal over wat een kreng Melissa wel niet was.

Maar toen stond Ali op en riep al zwaaiend: ‘Hé, Melissa!’
Melissa stopte en draaide zich om. ‘O... hoi jongens,’ zei ze met een zuinig lachje.

‘Zin in Praag?’ riep Ali, breed glimlachend.

Melissa hield haar hoofd schuin. ‘Natuurlijk.’

‘Gaat Ian ook mee?’ Ian was Melissa’s adembenemende vriend. Als ze alleen maar aan hem dáchten, kregen de meiden al een appel-flauwte.

Spencer drukte haar nagels in Ali’s arm. ‘Ali!’ Maar haar vriendin schudde zich los.

Melissa hield een hand boven haar ogen tegen het felle zonlicht. De koningsblauwe mantel wapperde in de wind. ‘Nee, Ian blijft hier.’

‘O...’ zei Ali, met een zelfvoldane grijns. ‘Is dat wel een goed idee... hem twee weken alleen laten? Straks heeft hij nog een nieuw vriendinnetje!’

‘Alison,’ siste Spencer. ‘Kappen! Nu!’

‘Spencer,’ fluisterde Emily. ‘Wat is er?’

‘Niks,’ zei Spencer vlug.

Aria, Emily en Hanna keken elkaar aan. Dit gebeurde de laatste tijd wel vaker – dat Ali iets zei of deed, waarna één van hen totaal over de rooie ging en de rest geen flauw idee had wat er aan de hand was.

Maar dit was duidelijk niet ‘niks’: Melissa gaf een rukje aan de mantel over haar schouder, rechtte haar rug, draaide zich om en beende weg. Ze tuurde even naar het gapende gat in de hoek van hun tuin, liep toen de woonschuur binnen en trok de deur zo hard achter zich dicht dat de twijgenkrans op de deur heen en weer zwiepte.

‘Zo, die zit duidelijk ergens mee,’ zei Ali. ‘Ik maakte toch maar een grapje?’

Spencer kreunde, waarop Ali begon te grinniken, met een dubbelzinnige blik in haar ogen – dezelfde blik als wanneer ze een geheim boven een van hun hoofden liet bungelen en pesterig riep dat ze het de anderen kon vertellen wanneer ze maar wilde...

‘Trouwens, wat kan óns het schelen?’ Ze keek ieder van hen fel aan. ‘Zal ik jullie eens wat vertellen, meiden?’ Ze trommelde met haar vingers op tafel. ‘Ik zeg dat dit de Zomer van Ali gaat worden, de Zomer van Ons Allemaal. Dat vóél ik gewoon, jullie niet?’

Een paar seconden tikten voorbij. Het leek wel alsof er een klamme wolk boven hen hing, die al hun gedachten vertroebelde. Maar toen trok de mist langzaam op en vormde zich een gedachte in hun hoofd: misschien had Ali wel gelijk. Dit zou wel eens de mooiste zomer van hun hele leven kunnen worden. Ze zouden hun vriendschap weer net zo sterk kunnen maken als vorig jaar, al die akelige, verdorven dingen die er waren gebeurd vergeten... en gewoon opnieuw beginnen.

‘Ja, ik voel het ook,’ zei Hanna luid.

‘Absoluut,’ zeiden Aria en Emily tegelijk.

‘Jazeker,’ zei Spencer zacht.

En toen pakten ze elkaars hand en knepen er stevig in.

Het regende die nacht: een hevige regenbui die plassen maakte op de opritten, de gazons besproeide en miniatuurzwembadjes vormde op het zeildoek over het zwembad van de familie Hastings. Toen het midden in de nacht plots ophield met gieten, werden Aria, Emily, Spencer en Hanna allemaal wakker en gingen op bijna exact hetzelfde moment rechtop in hun bed zitten. Een akelig voor gevoel maakte zich van hen meester. Ze wisten niet of het kwam door iets wat ze zojuist hadden gedroomd of door de opwinding over de volgende dag. Of misschien kwam het wel door iets heel anders... iets wat veel dieper zat.

Alle vier keken ze door hun slaapkamerraam een poos naar de rustige, lege straten van Rosewood. De wolken waren verdwenen en overal zagen ze nu sterren, de stoepen glommen van de regen. Hanna keek naar hun oprit, waar tegenwoordig enkel nog haar moeders auto stond: haar vader had hun gezin verlaten. Emily keek naar hun achtertuin en het bos erachter. Ze had dat bos nooit durven trotseren: ze had gehoord dat er geesten in woon-

den. Aria luisterde naar de geluiden uit de slaapkamer van haar ouders en vroeg zich af of zij ook wakker waren geschrokken... of dat ze misschien weer ruzie hadden gekregen en nog niet aan slapen waren toegekomen. Spencer tuurde naar de achterveranda van de familie DiLaurentis en vervolgens dwars over hun gazon naar het gigantische gat dat de bouwvakkers voor de fundering van het prieel hadden gegraven. De regen had een deel van de uitgegraven aarde in modder veranderd. Ze dacht aan alles in haar leven wat haar ergerde, daarna aan alles wat ze bereiken wilde... en alles wat ze veranderen wilde.

Ze tastte onder haar bed naar haar rode zaklantaarn en scheen ermee op Ali's raam. Eén flits, twee flitsen, drie flitsen: de geheime code die Ali vertelde dat Spencer naar buiten wilde sluipen om iets met haar te bespreken. Ze dacht Ali's blonde hoofd eveneens rechtop in bed te zien zitten, maar ze seinde niet terug.

Toen lieten ze zich alle vier weer op hun hoofdkussen vallen, zeiden tegen zichzelf dat dat rare voorgevoel niets voorstelde, dat ze hun slaap hard nodig hadden. Over vierentwintig korte uurtjes was hun brugklasslaapfeest alweer bijna ten einde – de eerste nacht van deze zomer, de zomer die alles zou veranderen.

Ze moesten eens weten.

I

ZEN IS MACHTIGER DAN HET ZWAARD

Aria Montgomery werd wakker van haar eigen gesnurk. Het was zondagochtend en ze lag opgekruld in een blauwe plastic stoel in de wachtkamer van het Rosewood Memorial Hospital. Iedereen keek naar haar: Hanna Marins ouders, agent Wilden, Hanna's beste vriendin Mona Vanderwaal en Lucas Beattie, een jongen uit haar klas op Rosewood Day, die eruitzag alsof hij net was aangekomen.

'Heb ik iets gemist?' zei ze met een schorre stem. Haar hoofd voelde alsof het was gevuld met marshmallows. Toen ze op de Zoloff-klok boven de deur van de wachtkamer keek, zag ze dat het pas halfnegen was. Ze was dus maar een kwartiertje ingedommeld.

Lucas plofte naast haar neer. Hij pakte een exemplaar van de *Medical Supplies Today* van de stapel, dat op de cover een artikel aankondigde over de nieuwste modellen stomazakjes... Wie legt er nu een tijdschrift over medische spullen in de wachtkamer van een ziekenhuis? 'Ik ben er net,' antwoordde hij. 'Ik hoorde over het ongeluk tijdens het ochtendnieuws. Heb jij Hanna al gezien?'

Aria schudde haar hoofd. 'Ze laten ons nog steeds niet bij haar.'

Er viel een diepe, gewichtige stilte tussen hen. Aria bestudeerde

de rest. Mevrouw Marin zat, gekleed in een kreukelige trui van grijs kasjmier en een fantastisch zittende superstrakke spijkerbroek, in haar Motorola-microfoontje te brullen, ook al hadden de verpleegkundigen gezegd dat hierbinnen geen mobieltjes mochten worden gebruikt. Agent Wilden zat naast haar, met zijn politiejack tot halverwege zijn borst open, waardoor een versleten wit T-shirt zichtbaar werd. Hanna's vader hing onderuitgezakt in een stoel vlak bij de grote dubbele deuren van de intensiecareafdeling te wiebelen met zijn linkervoet. In haar lichtroze Juicy-joggingpak met teenslippers zag Mona Vanderwaal er voor haar doen zeldzaam slonzig uit; haar gezicht was dik van het huilen. Toen ze even opkeek en Lucas zag zitten, schonk ze hem een geërgerde blik, alsof ze zeggen wilde: Dit is alleen voor goede vrienden en familie, hoor. Wat moet jij hier? Aria kon het geen van hen kwalijk nemen dat ze prikkelbaar waren. Zijzelf was er al vanaf drie uur vannacht bij, toen de ambulance op de parkeerplaats van Rosewood Day arriveerde om Hanna naar het ziekenhuis te vervoeren. Mona en de anderen waren in de vroege ochtend een voor een binnengedruppeld, toen het nieuws langzaam was doorgedrongen. Het laatste wat de artsen hun hadden verteld, was dat Hanna naar de intensiecareafdeling was verplaatst. Dat was inmiddels alweer drie uur geleden.

Aria liep de gruwelijke details van de afgelopen nacht voor de zoveelste keer in haar hoofd na. Hanna had haar gebeld met de mededeling dat ze achter de identiteit van A was – die duivelse boodschapper die Hanna, Aria, Emily en Spencer de afgelopen maand had getergd. Ze had de bijzonderheden echter niet door de telefoon willen onthullen en had Aria en Emily gevraagd naar de schommels van Rosewood Day te komen, hun oude ontmoetingsplaats. Daar waren ze net op tijd aangekomen om te zien hoe een zwarte SUV Hanna aanreed en meteen weer wegracete. Terwijl het ambulancepersoneel zich naar de plaats van het ongeval spoedde, een halskraag om Hanna's nek legde, haar voorzichtige op een brancard tilde en de ambulance in schoof, had

Aria er gevoelloos bij gestaan – toen ze zichzelf hard in de arm kneep, had het niet eens pijn gedaan.

Hanna leefde nog... maar amper. Ze had inwendige bloedingen, een gebroken arm en overal blauwe plekken. Bovendien had ze door het ongeluk een hoofdtrauma opgelopen, waardoor ze in coma lag.

Aria sloot haar ogen. Ze kon zo wéér in tranen uitbarsten. Maar het meest onwaarschijnlijke was nog wel dat appje dat zij en Emily vlak na het ongeluk hadden ontvangen: *Zij wist te veel*. Het was van A. Wat betekende... dat A wist wat Hanna wist. Zoals A altijd alles wist: al hun geheimen; én dat Ali, Aria, Spencer, Emily en Hanna ervoor verantwoordelijk waren dat Jenna Cavanaugh nu blind was, en niet haar stiefbroer Toby. A wist waarschijnlijk zelfs wie Ali had vermoord.

Lucas tikte op Aria's arm. 'Jij was erbij toen Hanna door die auto werd aangereden, toch? Heb je de dader gezien?'

Aria kende Lucas niet zo goed. Hij was iemand die dol was op allerlei buitenschoolse activiteiten en clubs, terwijl zij zich liever verre hield van alles waarbij leeftijdgenoten van Rosewood Day betrokken waren. Ze kende zijn band met Hanna niet, maar ze vond het wel aardig van hem dat hij nu hier was. 'Nee, het was te donker,' mompelde ze.

'En je hebt geen idee wie het kan zijn geweest?'

Ze beet stevig op haar onderlip. Gisteravond waren Wilden en nog een paar agenten van de politie van Rosewood ineens opgedoken, net nadat Aria en Emily dat ene berichtje van A hadden ontvangen. Toen hij hun vroeg wat er precies was gebeurd, hadden ze allebei volgehouden dat ze het gezicht van de chauffeur niet hadden gezien en dat ze het merk van de SUV niet wisten. Ook hadden ze meerdere malen gezworen dat het een ongeluk moest zijn geweest, dat ze echt niet wisten waarom iemand dit met opzet zou doen. Het was misschien niet goed om dit soort informatie voor de politie achter te houden, maar ze waren als de dood voor wat A voor hen in petto had als ze de waarheid vertelden.

A had hun immers eerder op het hart gedrukt vooral niets los te laten en ze waren allebei al eens gestraft omdat ze die waar-schuwingen in de wind hadden geslagen. Zo had A Aria's moeder, Ella, een brief gestuurd waarin stond dat Aria's vader een verhouding had met een van zijn universiteitsstudenten en dat Aria dit al heel lang wist, maar voor haar moeder geheimhield. Ook had A de hele school verteld dat Emily iets met Maya had, het meisje dat met haar ouders in Ali's oude huis was getrokken. Aria keek Lucas aan en schudde zwijgend haar hoofd.

De deur van de intensivereafdeling zwaaide open en dokter Geist stapte de wachtkamer binnen. Met zijn doordringende grijze ogen, kromme neus en wilde bos wit haar leek hij wel wat op Helmut, de Duitse huisbaas van de oude rijtjeswoning die Aria's ouders in Reykjavik, IJsland, hadden gehuurd. Dokter Geist schonk iedereen dezelfde afkeurende blik als Helmut Aria's broer Mike had gegeven toen hij ontdekte dat Mike zijn tamme tarantula Diddy in de lege bloempot had gezet die hij altijd gebruikte om tulpen in op te kweken.

Hanna's ouders stonden nerveus op en liepen naar de dokter toe.

'Uw dochter is nog steeds buiten bewustzijn,' sprak dokter Geist kalm. 'Haar toestand is nog niet zoveel veranderd. We hebben haar gebroken arm gezet en zijn momenteel aan het onderzoeken hoe ernstig haar inwendige verwondingen zijn.'

'Wanneer mogen we naar haar toe?' vroeg meneer Marin.

'Binnenkort,' zei dokter Geist. 'Maar ze verkeert nog steeds in zeer kritieke toestand.'

Hij draaide zich om om te gaan, maar Hanna's vader greep hem bij de arm. 'Wanneer komt ze weer bij?'

De arts frunnikte wat aan zijn clipboard. 'Ze heeft aardig wat zwellingen in haar hoofd, wat het voor ons lastig maakt om op dit moment uitspraken te doen over de omvang van de mogelijke schade. Het kán zijn dat ze in uitstekende conditie ontwaakt, maar het kan net zo goed dat er complicaties optreden.'

'Complicaties?' zei mevrouw Marin, terwijl ze bleek wegtrok.

‘Ik heb weleens gehoord dat mensen die in coma liggen, na een bepaalde tijd minder kans op volledig herstel hebben,’ zei meneer Marin nerveus. ‘Is dat waar?’

Dokter Geist wreef over zijn blauwe ziekenhuispak. ‘Ja, dat is waar. Maar laten we nu niet op de zaken vooruitlopen, akkoord?’

Er trok een geroezemoes door de wachtkamer en Mona barstte weer eens in tranen uit. Aria wilde dat ze Emily kon bellen... maar die zat in het vliegtuig naar Des Moines, Iowa – om een reden die ze niet nader had willen toelichten: alleen dat het kwam door iets wat A had gedaan. En dan had je ook Spencer nog. Al vóór Hanna’s telefoontje had Aria iets gruwelijks over haar uitgevogeld. En toen ze haar ineengedoken, zich krommend als een roofdier in het bos had zien zitten, vlak nadat Hanna door die SUV was geraakt, had dit slechts haar ergste vermoedens bevestigd.

Mevrouw Marin, die haar grote bruine leren tas van de vloer pakte, rukte Aria los uit haar gedachten. ‘Ik ga even wat koffie halen,’ zei Hanna’s moeder zacht tegen haar ex-man. Daarna gaf ze agent Wilden een kus op zijn wang – vóór gisteravond wist Aria nog niet dat die twee iets met elkaar hadden – en verdween richting de liften.

Agent Wilden liet zich weer op zijn stoel zakken. Een week eerder had hij Aria, Hanna en de rest opgezocht om hun te vragen naar allerlei bijzonderheden rond Ali’s verdwijning en uiteindelijke dood. Midden in dat gesprek had A hun allemaal een berichtje gestuurd: als ze het ook maar wáágden om iets over de appjes te zeggen, dan waren ze nog niet jarig. Maar dat ze hem niet kon vertellen wat A Hanna mogelijk had aangedaan, betekende natuurlijk nog niet dat ze haar afschuwelijke ontdekking over Spencer niet met hem kon delen.

Kunnen we even praten? mimedde ze naar hem. Wilden knikte en stond op. Samen liepen ze de wachtkamer uit, naar een zijkamertje met ETEN & DRINKEN boven de ingang. Er stonden zes glimmende automaten met een breed aanbod, van frisdranken

tot volledige maaltijden, onbestemde boterhammen en een portie *shepherd's pie* die Aria deed denken aan de smurrie die haar vader altijd klaarmaakte als haar moeder moest overwerken.

‘Luister, als het gaat over dat vriendje van je, die leraar: die laten we gaan, hoor.’ Wilden nam plaats op de bank naast de magnetron en schonk Aria een schuchter glimlachje. ‘We konden hem niet langer vasthouden. Enne... we hebben het stilgehouden, hoor. We zullen hem niet straffen, tenzij jij een aanklacht wilt indienen, natuurlijk. Al zal ik waarschijnlijk wel je ouders moeten inlichten.’

Al het bloed trok uit Aria's gezicht. Ach, natuurlijk wist Wilden wat er de vorige avond was voorgevallen, met haar en Ezra Fitz – haar grote liefde én docent Engels-plus. Het was nu vast hét gespreksonderwerp bij de politie van Rosewood: een tweentwintigjarige leraar Engels die had liggen vozen met een minderjarige en vervolgens door haar vriendje erbij was gelapt. Ze roddelden er vast al over bij Hooters naast het politiebureau, tussen de Buffalo-kipvleugels met friet en de meiden met de grote borsten.

‘N-nee, ik wil geen aanklacht indienen,’ stamelde Aria. ‘En alsjeblijft, alsjeblijft: zeg niks tegen mijn ouders.’ Het laatste wat ze wilde, was wel bonje in haar toch al uit elkaar gevallen familie.

Ze ging anders zitten. ‘Maar eh... da's niet waar ik het met je over hebben wilde. Ik... ik denk dat ik misschien weet wie Alison heeft vermoord.’

Wilden trok één wenkbrauw op. ‘Ik luister..’

Aria haalde diep adem. ‘Ten eerste: Ali had iets met Ian Thomas.’

‘Ian Thomas,’ herhaalde Wilden, terwijl zijn ogen groter werden. ‘De vriend van Melissa Hastings?’

Aria knikte. ‘Er is me iets opgevallen in dat filmpje dat vorige week naar de pers is gelekt: als je goed kijkt, dan zie je dat Ian en Ali elkaar even aanraken.’ Ze schraapte haar keel. ‘En Spencer Hastings had ook een oogje op hem. Ali en Spencer waren dus

concurrenten. De avond van Ali's verdwijning kregen zij een afschuwelijke ruzie: Ali rende de woonschuur uit, Spencer ging achter haar aan en bleef zeker tien minuten weg.'

Wilden keek haar vol ongeloof aan.

Aria haalde diep adem. A had haar meerdere tips over Ali's moordenaar gestuurd: het zou iemand uit hun naaste omgeving zijn, iemand die iets wilde wat Ali had én iemand die elke vierkante centimeter van haar achtertuin kende. Dat alles, plús het feit dat Ian en Ali blijkbaar iets met elkaar hadden, maakte Spencer gewoon tot de meest logische verdachte. 'Na een tijdje ben ik naar buiten gegaan om hen te zoeken,' zei ze. 'Maar ze waren nergens te bekennen... en nu heb ik het afgrijselijke gevoel dat Spencer...'

Wilden leunde achterover. 'Spencer en Alison wogen ongeveer hetzelfde, is het niet?'

Aria knikte. 'Ja, zoiets.'

'Zou jij iemand van je eigen lengte naar een gat kunnen slepen en erin kunnen duwen?'

'D-dat weet ik niet,' stamelde Aria. 'Misschien wel... als ik kwaad genoeg was?'

Wilden schudde zijn hoofd. Aria's ogen vulden zich met tranen. Ze wist ineens weer hoe akelig stil het was geweest die avond. Ali was maar een paar honderd meter verderop geweest, maar ze hadden helemaal niets gehoord.

'En Spencer zou , toen ze terugging naar de woonschuur, ook weer kalm genoeg moeten zijn geweest om niet verdacht over te komen,' voegde Wilden eraan toe. 'Daar moet je wel een verdomd goede actrice voor zijn... en geen brugpiepertje. Als je het mij vraagt, was de dader wel degelijk in de buurt, maar heeft het hem in totaal veel meer tijd gekost.' Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Is dat wat Rosewood-meiden tegenwoordig doen: oude vriendinnetjes van moord beschuldigen?'

Aria's mond viel open, verbluft door Wildens strenge toon. 'Nee, maar...'

'Spencer Hastings is een prestatiegerichte meid, een opgewonden standje, maar ze komt op mij niet over als een moordenaars,'

onderbrak Wilden haar. Toen glimlachte hij bedroefd. ‘Ik snap het heus wel. Dit moet vreselijk moeilijk voor je zijn; je wilt gewoon weten wat er met je vriendin is gebeurd. Ik wist trouwens niet dat Alison stiekem iets met Melissa’s vriendje had: da’s wél interessant.’

Toen schonk hij Aria een knikje en liep terug naar de gang. Aria bleef even bij de automaten staan, haar blik gericht op het mintgroene linoleum. Ze voelde zich warm en verward, alsof ze te lang in de sauna had gezeten. Misschien moest ze zich inderdaad schamen dat ze een oude vriendin de schuld in de schoenen schoof. En de gaten die Wilden in haar theorie had geprikt, klonken best logisch. Misschien was het wel stom van haar geweest om op die aanwijzingen van A te vertrouwen.

Er trok een rilling over haar rug. Misschien had A haar die tips juist wel gestuurd om haar van de wijs te brengen, om haar aandacht af te leiden van de werkelijke moordenaar. En misschien, heel misschien, was die echte moordenaar wel... A zelf.

Diep in gedachten verzonken, voelde ze opeens een hand op haar schouder. Ze kromp ineen en draaide zich met bonzend hart om. Achter haar, gekleed in een morsig Hollis College-sweatshirt en een spijkerbroek met een gat in de linkervoorzak, stond haar vader, Byron. Ze voelde zich plots erg ongemakkelijk en sloeg haar armen over elkaar: ze had haar vader al een paar weken niet meer gesproken.

‘Jezus, Aria! Alles goed met je?’ zei Byron. ‘Ik zag je gister op het nieuws.’

‘Ja hoor, ik voel me prima,’ zei Aria stijfjes. ‘Hanna is degene die is aangereden, ik niet!’

Toen haar vader haar naar zich toe trok, wist Aria niet of ze hem stevig moest beetpakken of dat ze haar armen slap moest laten hangen. Ze had hem vreselijk gemist sinds hij een maand geleden uit huis was getrokken. Maar ze was ook woedend dat er een ernstig ongeluk én een tv-optreden voor nodig waren om te zorgen dat hij Meredith even in de steek liet om een hand uit te steken naar zijn bloedeigen dochter.

‘Toen ik je moeder vanochtend belde om te vragen hoe je eronder was, vertelde zij me dat je niet meer thuis woonde.’ Byrons stem trilde van bezorgdheid. Hij streek over zijn haar, waardoor het nog erger in de war raakte. ‘Waar woon je nu dan?’

Aria staaarde naar de kleurige, half achter de cola-automaat weggestopte poster van de Heimlich-manoeuvre. Iemand had een paar blote borsten op het stikkende slachtoffer getekend, waardoor het net was of de hulpverlener haar stond te betasten. Tja, ze logeerde eigenlijk bij haar vriendje Sean Ackard, maar die had haar heel duidelijk gemaakt dat ze daar niet langer welkom was... nadat hij Ezra’s appartement had laten bestormen en al haar bezittingen op de stoep had gedumpt. En wie had hem over haar verhouding met Ezra getipt? *Ding dong!*: A.

Ze was eerlijk gezegd nog niet zo bezig geweest met waar ze nu heen moest. ‘Eh... De Olde Hollis Inn,’ verzon ze maar.

‘Ach, daar stikt het van de ratten! Waarom trek je niet bij mij in?’

Aria schudde beslist haar hoofd. ‘Jij woont samen met...’

‘Meredith,’ zei Byron ferm. ‘Ik zou het fijn vinden als jullie elkaar wat beter leerden kennen.’

‘Maar...’ protesteerde Aria.

Haar vader schonk haar echter een van zijn klassieke blikken – de boeddhistische monnik – een blik die Aria maar al te goed kende. Zo had ze hem gezien toen hij weigerde haar naar een artistiekerig zomerkamp in The Berkshires te laten gaan, in plaats van (voor de vierde zomer op rij) naar Hollis Happy Hooray: tien lange weken vol poppen van papieren zakken maken en rauw-ei-op-lepel-wedstrijden. Hij had die blik opnieuw gebruikt toen ze had gevraagd of ze de American Academy in Reykjavík mocht afmaken, in plaats van met de rest van het gezin terug te keren naar Rosewood. Deze Byron-blik werd vaak gevolgd door een gezegde dat hij had geleerd van een monnik die hij tijdens zijn afstudeerproject in Japan had ontmoet: *Het obstakel is de weg* – wat ongeveer inhield dat alles waar je niet dood aan ging, je juist sterker maakte.

Maar als ze bedacht hoe het zou zijn om bij Meredith in te trekken, kwam er een veel geschikter gezegde bij haar op: *Sommige middelen zijn erger dan de kwaal.*